

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

Toen ik wa grutter was mocht ik van onze pa kéeken hoe hij un koei ging verlossen van un kalf. Dé was wa, ik kwam hillemol onder 't vocht te zitten dé ááchter ut die koei kwam. Ik hoi nie in de gaoten dé onze pa mee z'n vingers de vliezen hoi durgeprikt. Jao, onze pa hield wel van un grapje.

December 2006, Jac van Woute Piet in de huiskamer van zijn woonhuis in 't Busseltje. Familie en bekenden zijn er bij Jac en zijn vrouw Riek altijd heel welkom

De enkele maanden oude Jac van Woute Piet op de schoot bij grutje Woute Door, voor de ouderlijke boerderij aan d'n Hoikant, in de zomer van 1925. Verder v.l.n.r. de opvallend deftig geklede Wout-oom, vader Woute Piet en moeder Lies van de Laar.

Aan het woord is Jac van Woute Piet, de oudste van het uit negen kinderen bestaande gezin van Woute Piet (van Gompel) en zijn vrouw Lies van de Laar.

Grootouders

Opa, Gerrit van Gompel heb ik nooit gekend. Hij is in 1904 op 46-jarige leeftijd overleden toen onze pa nog maar een *ménneke* was van 8 jaar oud. Ons grutje, Door van der Heijden, die ze in Reusel *Woute Door* noemden bleef met 5 kinderen achter, waarvan de jongste, ome Wout, pas 2 jaar oud was. Het moet voor grutje een heel grote klap geweest zijn zo zonder kostwinner achter te moeten blijven, temeer nog omdat er toen in Reusel nog weinig weelde en voorzieningen waren. Grutje vertelde wel eens dat opa knecht bij de Reuselse nonnen is geweest. In die tijd waren daar weesmeisjes in de kost. Opa werd op een keer gevraagd een meisje te gaan ophalen dat uit het klooster was gevlucht. Het werd voor opa een voettocht van een dag

en een nacht heen en ook weer terug.

Thuisgekomen wilde hij direct naar bed na twee slapeloze nachten. Dat mocht echter niet van grutje omdat er in Reusel bekend was gemaakt dat 't *Poeier*, de kruidfabriek aan de Belgische grens, op springen stond. Opa heeft toen tegen haar gezegd: "*Dé doe ik toch, ik ben veul te muug en ons Lieve Vrouwke past wel op mén.*"

In zijn jongensjaren woonde onze pa aan de Molenberg. Een van zijn kameraden in die tijd was *Schore Fons* (Schoormans). *Schore Fons* was altijd wel te vinden voor het uithalen van kattenkwaad. Toen ze een boer over het *korspoor* met een *koeike* zagen aankomen kregen ze een idee. Ze spraken af aan weerskanten van het *korspoor* in een boom te klimmen en om beurten naar beneden te plassen op het moment dat de nietsvermoedende boer onder hen door liep. Toen de boer letterlijk nattigheid voelde en hij hun zag zitten waren de rapen gaar. De veldwachter werd erbij gehaald. Welke straf onze pa heeft gekregen heeft hij ons nooit verteld.

De feestelijk met vlinderdas geklede jonge man Woute Piet en zijn vrouw, de jonge dame, Lies van de Laar in 1925.

Omstreeks 1917 kon grutje de boerderij kopen van Kees van Gorp aan de *Vurste Hoikant*. Kees en zijn vrouw Nel Rijkers waren in dat jaar plotseling overleden waardoor die boerderij te koop kwam. Grutje was toen al 13 jaar weduwe. Er waren nog 4 kinderen thuis te weten tante Mieke, onze pa, tante Ton en *Woutoom*. Tante Trui was al getrouwd met de Reuselse schaapsboer *Hoekoom* (Frans Vosters). Toch knap van grutje dat ze die boerderij kon kopen met het kleine beetje geld dat haar oudste kinderen verdienden en de opbrengst uit haar boerengedoentje aan de Molenberg, bestaande uit een beetje grond en niet veel meer dan één *koeike*. We kennen haar als een degelijk, spaarzaam grutje dat in een moeilijke tijd de rug recht heeft gehouden, vertelt Jac met respect.

Ouderlijk gezin

Op de Molenberg had grutje een in haar ogen degelijke houten schop staan die ze graag wilde meenemen naar *d'n Hoikant*. Ze liet aan de kerk afroepen dat ze dragers voor haar schop nodig had. Er kwamen genoeg vrijwilligers op af om haar met dat karwei te helpen. Voor het transport van ongeveer 4 kilometer werd een hele dag uitgetrokken. Volgens goed Reusels gebruikt werden onderweg diverse cafés bezocht. Onze pa, die de 21-jarige leeftijd had bereikt, werd boer op de boerderij. Op 2 juli 1924

trouwde hij met ons moeder, Lies van de Laar. Ze is opgegroeid in de Lensheuvel. In haar meisjesjaren is ze in diverse gezinnen in Reusel en daarbuiten dienstmeid geweest, waarvan de langste tijd bij *d'n Brouwer* (Jan Kerkhofs) in de Lensheuvel. Het boerenbedrijfje waarmee de kost verdiend werd bestond voor het grootste deel uit vee. Onze pa had een schaapskudde van ongeveer 80 volwassen dieren en ook nog 3 tot 4 koeien, een zeug en een paar mestvarkens. In de *goeie jaoren* waren bij hem knechten in dienst om zijn schapen te *huujen* (hoeden). Het *huujen* gebeurde meestal op de grote uitgestrekte *haoi* met zijn *vliegers*, *vennekes* en *zandpédjes* die enkele honderden meters vanaf onze boerderij, richting 't Goor al

Het voltallige gezin van Woute Piet en Lies van de Laar voor hun boerderij aan d'n Hoikant, in 1943. Een jaar later zou de boerderij door oorlogsgeweld volledig vernield worden. In hun midden hun oorlogslogeetje, Jan van Eijk uit Rotterdam.

Wotje Neel was in 1960 een begrip in Reusel. Om de inboedel van het nieuwe parochiehuis 'De Kei' te kunnen betalen werd door Wotje van Gompel, zijn broer Woute Piet en Neel van de Klamp (Maas) meer dan een jaar lang oud ijzer en vodden opgehaald en ten bate van het goede doel verkocht.

begon. Schopshuujers die bij ons gewerkt hebben waren Driekske uit Lieshout, Tuntje van Gorp en Harrie Haon (Hermans) uit Hooge Mierde. In die tijd heeft Gerrit Haon, de broer van Harrie, in Hooge Mierde een paar kinderen uit een brandende schuur gered. De verslaggever schreef over die heldendaad in de krant: "Hij vloog als een haan door het vuur!"

Op 12 april 1925 stond in de boerderij aan d'n Vurste Hoikant mijn geboortewieg. Na mij volgden achtereenvolgens mijn broers en zusjes Gerrit, To, Door, Net, Wout, Frans, An en Jan waarna onze pa en ons moeder hun 9-tal compleet hadden.

Onze pa kon heel goed met dieren overweg. Hij had zich gespecialiseerd in het genezen van schapen die rotkreupel hadden. Zo kon hij op gezette tijden tegen een lage prijs een *kooi* (kudde) schapen kopen met deze ziekte. Hij genas de beesten die daarna veel meer waard waren voor de handel. Ook was hij goed in het *opleren* van pony's.

Wanneer er in de buurt een koe problemen had bij het kalven werd onze pa erbij gehaald om het probleem op te lossen. Stond er ergens een koe *dik* dan ging onze pa er met zijn gereedschap, een geribbelde maagslang en een *trocart* op af. Lukte het niet met de maagslang dan drukte hij de *trocart*, een lancet-vormige pijp met getande scherpe voorkant, door de huid in de maag van de koe en werd het beest op die manier bevrijd van de overvloedige gassen, vertelt Jac.

De als boertjes verklede jongens van het knapenkor van frater Suplicius ter gelegenheid van het oogstfeest in het patronaat van de fraters omstreeks 1935. Achterste rij, twee van rechts, met zwart petje Jac van Woute Piet. Verder herkennen we Jan van de Vorst, Bert van Hoof, Kees van de Schilder (van Gisbergen), Graord van 't Centrum (Janssen), Jo en Jefke van der Heijden, Kees van Kiske Schrijn (Gijsbers), Jan van Hoppe, Stef Duijvelaar, Harrie van d'n Oppasser (Antonis) en Boerke Snip (Gerrit Vosters). Het zwarte gat in de foto is in de oorlog ontstaan door een granaatscherfinslag thuis bij Stef Duijvelaar.

'Hollands glorie', de vier mooie dames van Woute Piet, omstreeks 1960. V.l.n.r. Anna, To, Dora en Net.

Buurtbewoners

Vroeger had *d'n Vurste Hoikant* een zandstraat bestaande uit een *korspoor* met een zanderig smal *fietspedje*. Aan dat *korspoor* lagen kleine stukjes land en wei omzoomd met bomen, heggen en wallen die beschutting en geborgenheid gaven. Verderop, richting Postel, begon de uitgestrekte *haoi waarop onze schaopen gehuujd wieren*. Het was een buurt waar burenhulp vanzelfsprekend was en waar iedereen *goeien aord* had. Er heerste een sfeer van leven en laten leven en de bewoners hadden een flinke portie humor en zelfspot. Dikwijls werd er bij elkaar gekaart en gebuurt. Op warme zomeravonden gebeurde dat regelmatig onder de *lendebeum* die voor onze boerderij stonden.

Onze burens vanaf de Lensheuvel waren Tinus Bel en zijn vrouw Anna van de Gelderse (Jansen) met hun groot gezin. Aan de andere kant woonde het gezin van Joppe Jantje (Jansen). Tegenover ons woonden Gustje Gijb (Gijbels) en zijn uit 16 kinderen bestaande huishouden. Naast Gustje Gijb stond de boerderij van Pietje Rijkers en zijn vrouw, die *Pietjes Marie* (de Bruijn) werd genoemd. Vanaf de Lensheuvel, voor de boerderij van Tinus Bel door, liep een karspoor waaraan het gezin van *Pluute Jantje* (Verhagen) woonde.

Voor de jongemannen van *d'n Hoikant* was Reusel kermis het hoogtepunt van het jaar. De Reuselse gemeenschap kon dan ervaren hoe goed we het met elkaar eens waren. Tijdens Reusel Kermis, fietste op een keer, *Pluute Jantje* zigzaggend over *d'n Hoikant* en reed daar in een diepe sloot die vol water stond. Druipend kroop hij uit de sloot daarbij tegen de toeschietende buurtgenoten roepend: "*Niks nat!*" Vervolgens kleepte hij zich thuis

Op de achtergrond de met russen (graszoden) opgetrokken noodschaapskooi van Woute Piet in 1946. De kooi is volledig door buurtgenoten, familieleden en vrienden gebouwd. Vooral Jan van d'n Hollander (Lavrijsen) heeft er dag en nacht aan gewerkt.

Nadat hun boerderij aan d'n Hoikant door oorlogsgeweld was vernield betrok het gezin van Woute Piet in 1944 het huis van Hoekoom Vosters aan de Grens. V.l.n.r. de broertjes Frans, Jan en Wout van Gompel.

om en keerde weer naar het kermisterrein terug, lacht Jac.

Jonge jaren

Van mijn lagere schooltijd kan ik me nog goed het begin van mijn derde schooljaar herinneren. Toen werd de nieuwe St. Jozefschool geopend. De speelplaats was nog niet klaar. Wel stonden er op die plaats meterhoge *mééltakken* (soort onkruid). Aan de *mééltakken* bleef na het uittrekken nog een flinke zanderige kluit hangen, ideaal om er elkaar mee te bekogelen. Binnen de kortste keren zagen mijn speelkameraden, Jan en Bert *Gijp* eruit, alsof we een week in de woestijn hadden *rondgedalkt*.

Hoewel de fraters niet mee deden hadden ze er nog plezier in ook.

Omdat zingen mij goed af ging werd ik lid van het knapenkoor van frater Suplicius. We mochten regelmatig optreden in de Reuselse kerk, bijvoorbeeld op de feestdagen Pasen en Kerstmis. Ook zongen we wel eens samen met het kerkkoor. Later werd ik tenor in dat kerkkoor waar *Kiske Schrijn* (Gijsbers) de scepter en de dirigentstok zwaaide. Na de lagere school ben ik enkele jaren lid geweest van de Jonge Wacht. De leiders van de Jonge wacht waren Jan *van Loukes* (Goudsmids), Staf en Fred Gevers en Jos *Bon* (Daniëls). We gingen eens per jaar op zomerkamp. Op zondagen hadden we bijeenkomsten met zang en spel, meestal balspelen zoals voetvolley. Ook gingen we regelmatig vlagveroveren in de bossen van de Kattenbos of op het terrein van het huidige sportpark.

Op ongeveer 15-jarige leeftijd gaf onze Frans te kennen dat hij broeder wilde worden bij de Witheren van Postel. Hij was daar zo mee bezig dat hij zich regelmatig als een abdijsbroeder gedroeg. De jongens op *d'n Hoikant* deden ook aan het rollenspel mee. Ze begroetten hem regelmatig met: "Dag pater." Frans groette dan gepast terug met: "Dag kindjes."

Het zilveren bruidspaar Woute Piet en Lies van de Laar op 2 juni 1949. Door oorlogsgeweld brandde hun boerderij aan d'n Hoikant in september 1944 tot de grond toe af.

Enkele jaren later waren onze pa en ons Moeder ervan overtuigd dat het menens was en zijn ze met onze Frans naar de abdij gefietst om hem aan te melden. In 1954 is hij geprofest als broeder Petrus. Hij kon zich daar goed aanpassen aan de strenge kloosterceremoniën. Meestal was hij werkzaam bij het vee van de abdij. *Joaneke van Emmes Joan*, die daar broeder Norbertus (van Gorp), heette werkte op de kaasmakerij. Met hem trok onze Frans veel op. Zijn vader *Emmes Joan* heeft zijn oude dag in de abdij doorgebracht. Voor hem hadden de paters zelfs een kooi schapen aangeschaft die hij mocht verzorgen. Zijn boerderij aan de *d'n Vurste Hoikant* is gekocht door de familie Willem Goorman.

Mijn neven Peter en Theo van *Woutoom* van Gompel werkten ook op de abdijboerderij. Theo is momenteel broeder in Kinshasa in het vroegere Belgische Kongo. Onze pa en ons moeder zijn best trots geweest op onze Frans, zonder dat ze het lieten merken, vertelt Jac.

Vuurke stoken

In mijn vrije tijd was ik, samen met mijn broer Gerrit en Jan en Bert *Gijb*, veel te vinden in de bossen in de buurt van *d'n Hoikant*. We gedroegen ons lang niet altijd als lieverdjes. Op een keer was er een eekhoorn in een dikke boom gevluht die achter het erf

van *Emmes Jaon* stond. Om de eekhoorn toch te kunnen vangen haalde onze Gerrit bij *Emmes Joan* een zaag uit de schuur en zaagde de boom op een meter boven de grond af. Gelukkig is Joan er nooit achter gekomen! Ook *vuurke stoken* was een geliefde bezigheid. De jongens uit de Lensheuvel hadden dat op een keer verraden aan de frater die we *de Pinda* noemden. Voor straf moest ik met de ogen dicht, met gestrekte armen, op mijn knieën voor de klas gaan zitten. Bovendien werd op mijn armen nog een stapeltje boeken gelegd. Wanneer mijn armen van vermoeidheid begonnen te zakken gaf de frater er met zijn stokje een fel tikje onder. Ja, de fraters wisten er vroeger wel raad mee, vertelt Jac.

In 1939 was ik 14 jaar oud, tijd om te gaan werken bij een van de Reuselse sigarenfabrieken. Bij *d'n Das* aan de Turnhoutseweg werd ik door meesterknecht Sterrenburg aangenomen, om er bosjes te keren. Later werd ik aan het *dek striepen* (nerven uit het omblad trekken) gezet.

Het was ondertussen oorlog geworden. In 1942 werd steeds duidelijker dat jonge mannen die in fabrieken werkten het gevaar liepen in Duitsland tewerkgesteld te worden. Om dat te voorkomen nam ik ontslag en ging weer werken bij ons thuis op de boerderij. Toch kreeg ik nog een oproep voor de keuring van de Duitse arbeidsdienst. Hoe onze pa het gefikst heeft weet ik niet maar via een aanbeveling van huisdokter Zijlmans mocht ik na de keuring toch in Reusel op de boerderij blijven.

Frans van Woute Piet is in 1954 als broeder Petrus geprofest bij de Witheren van Postel. Op de achtergrond de Postelse abdij.

Moeder Lies van de Laar met hun paard Frits. Frits heeft de familie in de oorlog kunnen behouden omdat de Duitsers het paard niet te pakken kregen en ook omdat het in de wei stond toen hun boerderij aan d'n Hoikant vernield werd.

De Reuselse lichte 'militaire dienst 1925', bestemd om te gaan dienen in Nederlands Indië. Voor ze in dienst gingen kregen ze voorlichting van kapelaan Pijnburg. Ook speelden ze een onderling voetbalpartijtje. Bij die gelegenheid waren er een aantal als negers en indianen uitgedost. Ze dachten immers dat de inheemse bevolking daar ook uit negers en indianen bestond. Derde van rechts in de middelste rij is 'neger' Jac van Woute Piet.

Jonge man Jac van Woute Piet voordat hij in 1946 naar Nederlands Indië ging. Van zijn ouders moest hij eerst nog in Arendonk een foto laten maken zodat ze iets tastbaars van hem hadden wanneer hij in het verre Indië was.

Oorlog

In september 1944 werden er door de Duitsers versterkingen aangelegd op de kruising van 't Heike, de Sleutelstraat en d'n Vurste Hoikant. De Duitsers hadden al een keer vanuit Ravels op dit kruispunt ingeschoten wat niet veel goeds voorspelde. In allerijl werd onze schuilkelder in gereedheid gebracht en werd er nog gauw een voorraad brood gebakken. De dag daarop reed bij *Snippe Jan* (Vosters) een Engelse tank op een mijn. Even later barstte het schieten los en sloegen overal in de buurt granaten in. Hals over kop moesten we de schuilkelder in zonder nog iets mee te kunnen nemen. In de buurt was het oorlogsgeweld volledig losgebarsten. Toen onze pa voorzichtig naar buiten keek zag hij dat onze boerderij al van voor tot achter in lichterlaaie stond. De koeien in de stal waren al verloren. Onze pa heeft nog geprobeerd de schapen te bevrijden. Dat is niet gelukt omdat de deuren van binnenuit vergrendeld waren. Op het laatst heeft hij nog geprobeerd met een *asdomp* het kleine staldeurtje in te slaan. Toen dat opensprong stortte de hele stal in. Gelukkig was het hem niet iets eerder gelukt want dan had onze pa in de stal gestaan om de schapen eruit te jagen en had dan zeker ook onder het brandende hout en puin gelegen. *Pluute Jantje* heeft nog een Duitser tegengehouden die op hem wilde schieten omdat die Mof dacht dat onze pa een Engelse Tommy was. Ook de boerderijen van *Tinus Bel*, *Kiske Pee* (van Limpt), *Snippe Jan* (Vosters), en *Cope Frenske* (van der Laar) werden op die dag door het oorlogsgeweld verwoest.

Het was een catastrofe, we bezaten alleen nog de kleren die we droegen en hadden helemaal niets meer te eten. Toen er later op de dag een Engelse soldaat de schuilkelder inkwam, gebaarde onze pa dat we graag iets wilden eten. Even later kwam hij terug met brood en boter. Onze moeder zei nog: "Nou kréégen we nog Engelse boter ook." Later bleek dat hij de boter uit de kelder van *Pietjes Mie* (Rijkers) gehaald had. We vonden het al gek dat op de verpakking stond 'Zuivelfabriek St. Isidorus, Bladel'.

Pietjes Mie had voor ons en ook voor het gezin van *Gustje Gijb* een grote pan soep gemaakt. We hadden de soep nog maar amper op toen het schieten weer begon. Met z'n allen vluchten we hals over kop de grote schuilkelder van *Gustje Gijb* in. Met meer dan 30 personen zaten we daar op elkaars schoot, angstig af te wachten, tot het schieten en het inslaan van granaten voorbij was.

Omdat men dacht dat het verderop, bij de boerderij van *Grard Laarakker*, veiliger was zijn we daar samen met veel andere buurtgenoten naartoe gevlucht. Ook de bewoners van *d'n Hoek* kwamen daar veiligheid zoeken. De familie *Laarakker* heeft op een

voorbeeldige wijze voor iedereen gezorgd. Vlees was er genoeg omdat er door het oorlogsgeweld in de buurt op verschillende plaatsen koeien dood in de wei lagen. Harrie *Tiut* (Dirkx) kwam zelfs met een halve koe op een kruiwagen het erf op gereden, weet ik nog.

Een paar dagen later zagen we Engelse carriers, over de dijk die achter 't *Goor* doorloopt, richting het huis van Mil Ruts rijden. Samen met Jan en Bert *Gijb* en Frans van 't *Pasturke* (Jansen) gingen we er naar toe om sigaretten te vragen. Echter bij de huis van Mil Ruts kwamen we geen Engelsen tegen maar 4 fanatieke Hollandse SS-soldaten met hun mitrailleurs in de aanslag. Aan Mil Ruts werd gevraagd of hij Engelsen had gezien. Toen hij zei dat hij niks gezien had werd hij gedwongen voor de SS'ers uit te lopen om zo met hen te gaan kijken of dat wel klopte. Gelukkig werden er geen Engelsen aange troffen want anders had het er voor Mil en misschien ook wel voor ons niet goed uitgezien, vertelt Jac.

Van *Hoekoom* konden mijn ouders een huis huren aan de grens, tegenover het café van Jules van Steenberg. Het was vrijgekomen omdat het bezet was geweest door gevluchte Duitsers. In dat huis heeft ons gezin gewoond tot in 1949 de boerderij aan *d'n Hoikant* herbouwd was. Onze pa werd aan de grens, direct van alle kanten geholpen. Zo kreeg hij van bevriende *schopsboeren* schapen om weer op gang te komen. Met behulp van vrienden en familie werd een provisorische schaapskooi gebouwd. De muren waren van russen (graszoden) gemaakt. Daarop stond een houten constructie van *máástenhout* met

een strooien dak. Helaas ging die brandbare optrek door brand snel verloren. Een geluk bij een ongeluk was dat de schapen op dat moment buiten de kooi waren en de douane aanbod de schapen tijdelijk onder te brengen in hun quarantaine verblijf voor dieren. *Bakkersmènneke* (Harrie van Gorp) kon in die tijd geen gist kopen voor zijn bakkerij. Hij vroeg of wij dat voor hem uit Arendonk konden smokkelen. Eerst heb ik daar één pakje gehaald om te kijken of het zou lukken. Toen dat goed ging en later een *commies* vroeg of ik ook voor hem een pakje mee kon brengen was het hek van de dam. Fietstassen vol gist heb ik gesmokkeld op tijden dat die commies er stond.

Nederlands Indië

Op 2 mei 1946 ben ik in Wezep bij Zwolle op moeten komen voor het vervullen van mijn militaire dienstplicht. Ingedeeld bij de artillerie wist ik al snel dat ik bestemd was voor het deelnemen aan acties in het toenmalige Nederlands Indië. Op 3 oktober 1946 ben ik met het volledige 6de regiment van de 7 December divisie ingescheept op de *Tegelberg*, een stoomschip van 170 meter lang. We werden door de legerleiding min of meer beschouwd als goederen omdat we met maar liefst 2600 militairen op dat schip moesten terwijl het officieel geschikt was voor maar 650 passagiers. Wij, de soldaten sliepen in hangmatten die in de grote ruimen waren gehangen. De officieren en onderofficieren vonden hun intrek in de passagiers-hutten. We stonden op Engels rantsoen. 's Morgens kregen we wat brood met een

Jac van Woute Piet (links) en zijn beste dienstkameraad Max van Lieshout uit Ede in Nederlands Indië, omstreeks 1948. In het midden hun trouwe djongos (loopjongen). Blijkbaar waren de bananen in de aanbieding!

De opgesierde boerderij aan d'n Hoikant ter gelegenheid van de thuiskomst uit Indië van Jac van Woute Piet, in 1949. De boerderij was nog maar enkele maanden herbouwd.

Het gelukkige mooie bruidspaar Jac van Woute Piet en Riek van Raak op 3 februari 1953.

Het koningschieten van de Reuselse Guld werd in 1955 gewonnen door Jac van Woute Piet. Dat heuglijke feit werd gevierd in de Palmboom. De mannen met hoge hoed zijn v.l.n.r. Thijs Vrijzen, hoofdman Jan d'n Brouwer (Kerkhofs), koning Jac van Woute Piet, ontroonde koning Harrie van Hoppe en Jan Maas. Op het paard Boerke Snip (Gerrit Vosters). De drie andere heren zijn van het Philips persbureau.

eitje of spek en een stuk *peperkoek*. 's Avonds kregen we pas warm eten. Overdag bleven we een hongerig gevoel houden. Na het bakken van de broden werden deze opgestapeld in de gang. Als we de kans zagen schopte we een paar broden uit de stapel die verderop door de maten achterover werden gedrukt. Zo konden we onze honger stillen.

In Indië kwamen we aan op het hoofdeiland Java, in de havenplaats Tandjong Priok. Na even geacclimatiseerd te zijn in de hoofdstad Batavia gingen we naar Depok verder het binnenland in. Later werden we gelegerd in Tjimahi bij Bandoeng.

Tijdens de politionele acties nam ik als veldartilleriesoldaat deel aan langdurige artilleriebeschietingen. Regelmatig werden we zelf beschoten door scherpschutters. Veertien jongens van mijn 6de regiment zijn hierbij gesneuveld en moesten we er achterlaten op het kerkhof, vertelt Jac met een brok in de keel.

Max van Lieshout uit Ede was mijn beste dienstkameraad. Onze was werd gedaan door de Indonesische familie Riadi die heel vriendelijk voor ons was. We waren er kind aan huis! Er wordt wel eens gezegd dat we voor niets naar Indië gegaan zijn. Daar ben ik het niet mee eens. We hebben daar gezorgd dat veel Nederlanders veilig het land konden verlaten. Ook hebben we de armoedige plaatselijke bevolking kunnen helpen hun leven draaglijker te maken.

Na drie jaar Indië ben ik in 1949 met de stoomboot Johan van Oldenbarneveld

teruggekeerd naar het koude Nederland. De ontvangst door mijn ouders en de rest van de familie in de herbouwde boerderij op *d'n Vurste Hoikant*, waar de familie nog maar 14 dagen woonde, was allerhartelijkst. Er werd een groot feest gevierd dat voor mij in een roes voorbij ging. Ik zal het nooit vergeten, vertelt Jac.

Ook door de officiële militaire organen ben ik niet helemaal vergeten. Jaarlijks krijg ik op mijn verjaardag een kaart van de 3de afdeling van het 6de regiment RVA van de 7 december divisie waarvoor ik gediend heb. Op 20 januari 2003 kreeg ik een draaginsigne van de minister van Defensie, Henk Kamp.

Eigen gezin

In 1952 ontmoette ik tijdens de Vlaamse kermis in Lage Mierde Riek van Raak uit Esbeek. Ik had haar al eens de groeten laten doen door Wout *Hoek* (Vosters) die met haar zuster getrouwd was. Van hem wist ik ook dat ze op de bewuste dag in Lagemierde zou zijn. De vonk sprong van beide kanten over. Om haar naar huis in Esbeek te mogen brengen moest ik wel aan de slag. Eerste moest het licht van haar fiets en dat van haar vriendin gerepareerd worden.

Veertigjarig huwelijksfeest van Woute Piet en Lies van de Laar, op 4 juli 1964. Ze zitten hier temidden van hun kinderen, aangetrouwden en kleinkinderen. In witte pij zoon Frans, broeder Petrus.

Op 3 februari 1953 zijn we getrouwd. De eerste drie jaar hebben we in de Karel I huizen tegenover de fabriek aan de Turnhoutseweg gewoond. Daar zijn onze Pierre en ons Annelies geboren.

In 1956 konden we onze droom verwezenlijken, een nieuwbouwhuis in de Beukenlaan, waar onze Gerard en ons Mariëlle geboren zijn.

Na mijn diensttijd ben ik in 1949 bij Philips in Eindhoven begonnen als assembleur van spoelen voor transformatoren. Later heb ik er radio- en televisieonderdelen gemaakt en geassembleerd.

Zultclub en de Guld

Vanaf het midden van de zestiger jaren zijn ons Riek en ik lid geweest van de Zultclub die in de Palmboom zijn domicilie had. De voorzitter was Nol van den Borne (van de zakkenhandel). Het was een gezellige club, samen werd er een borreltje gedronken en om beurten gingen we bij elkaar eten waarbij zult het hoofdgerecht was. Andere bekende leden van de zultclub waren onze Gerrit, Door van de Páächter (Roijmans), Tuntje van de Mulder (Coppens), Harrie van de Borne, Jan Kemel (van Kemenade) en bakker Gerrit Schellens. Ook de vrouwen waren lid van de Zultclub.

Harrie van de Borne had op een keer een vette kater. Hij vroeg mij om die kater te slachten zodat we die konden opdiepen tijdens de eerstvolgende bijeenkomst van de Zultclub die gehouden werd bij Anneke van Tuntje van de Mulder.

Hier staan ze dan voor hun versierde woning, Busseltje 25, het prachtig in het nieuw gestoken gouden bruidspaar Jac en Riek. Vanaf 3 februari 1953 hebben ze samen 50 jaar lief en leed gedeeld.

Jac van Woute Piet tijdens de proefproductie van kunststofonderdelen voor TV en radiotoestellen, omstreeks 1965. Zijn collega's Wim en Nico kijken belangstellend toe.

Het prachtig versierde Busseltje 25 en omgeving ter gelegenheid van de gouden bruiloft van Jac van Woute Piet en zijn vrouw Riek en zijn vrouw Raak, op 3 februari 2003.

Nadat Nol van den Borne op zijn gebruikelijke plechtige wijze het eestfeest had geopend werd door Anneke het heerlijke dampende vlees op tafel gezet. Met smaak werd door alle leden de pan tot de laatste restjes leeggegeten. Na afloop riep onze Gerrit een paar keer: "Miauw, miauw, miauw." Verschrikt riep Gerrit Schellens uit: "We hebben toch geen kat gegeten!" Toen onze Gerrit met de kop binnenkwam was het duidelijk dat een kater heel lekker kan zijn, lacht Jac.

Vanaf 1954 tot 1997 zijn ons Riek en ik lid van de Reuselse *Guld* (St. Jorisdigilde) geweest. In 1955 heb ik het koningschieten gewonnen. Volgens protocol werd ik toen 3 jaar koning, daarna 1 jaar regerend deken en weer een jaar later 2de deken. Ook ben ik ongeveer 40 jaar bestuurslid geweest. In de beginjaren waren we op het gildeterrein, gelegen aan de Kattenbos, met onze nieuwe geweren aan het inschieten. Wakker geworden door de knallen kwam *d'n Ouwe Taaie* (Lavrijsen) het bos uitgekropen. Slaperig vertelde hij: "*Ik woow gauw un prumke in munne mond dauwen, lot het nauw unne mulder zén.*"

In 1968, toen ik secretaris van de *Guld* was waren we medeorganisatoren van de sponsoractie '*Fietsteme*' ten bate voor de Reuselse missionarissen, waar jong en oud aan mee deed. Deze actie is jarenlang mede door *de Guld* met groot succes voortgezet.

Oude dag

In 1982 moest ik vanwege mijn gezondheid stoppen met werken en zijn we verhuisd naar 't Busseltje 25. Mijn grootste hobby daar was het restaureren en maken van grote en kleine gipsen beelden.

In 't Busseltje hebben we *hil goeien aord* en krijgen er veel aanloop van familie en bekenden. We zijn op onze kinderen en 8 kleinkinderen bijzonder trots. Met name op hoe ze in het leven staan en wat ze doen en zijn, vertelt Jac.

Slot

Jac heeft altijd actief deelgenomen aan de Reuselse gemeenschap waarover hij uren kan vertellen. Hij heeft een positieve kijk op het leven ondanks zijn lichamelijke ongemakken. Ook over de drie jaren die hij verbleef in het verre Nederlands Indië om daar het vaderland te dienen vertelt hij de goede kant van de zaak ondanks alle ellende die hij daar gezien en meegemaakt heeft.

Zijn vlotte babbel, gespekt met veel humor en gulle lach heeft hij ongetwijfeld meegekregen van zijn vader, *Woute Piet*.

Daarom stellen we met recht vast dat Jac van *Woute Piet* en van Lies van de Laar een echte Reusenaar genoemd mag worden.

De kinderen van *Woute Piet* en *Lies van de Laar* hebben zelfs een familievlag gemaakt. De afbeeldingen geven weer wat ze in het leven doen of gedaan hebben. De afbeelding met de ringen, in het midden, symboliseert hun ouders.

Het gouden bruidspaar Jac van Woute Piet en Riek van Raak temidden van hun kinderen, aanhang en kleinkinderen waarop ze heel trots zijn. Hun ontmoeting in 1952 op de Vlaamse kermis van Lage Mierde heeft grote gevolgen gehad!